

1

MEI 1775

Elisabeth haalde diep adem na een uur van intense concentratie. Ze werd zich bewust van haar knellende korset en ging rechtop zitten, waardoor de pijn in haar rug en schouders afnam. Op haar schoot, op het schort dat ze droeg, lag het ronde kussen met het kant waaraan ze werkte. Het ingewikkelde patroon, zo teer als sneeuwvlakjes, was gemaakt van geïmporteerd linnen garen en het sneeuwwitte materiaal was bijna twee meter lang. Ze had liever wit dan zwart. Alle ervaren kantmaaksters wisten dat werken met wit vriendelijker was voor de ogen.

Ze keek op en zag aan de andere kant van het fraaie glas-inlood een wereld die bestond uit levendige tinten groen, onderbroken door kleurige spatten in de vorm van bloemen. Botergele rozen en lichttroze pioenrozen, de lievelingsbloemen van Elisabeth, dansten in de wind die om de hoeken van de stadswoning woei. Het was bijna zomer, eindelijk. Maar het was niet alleen bijna juni, het was ook bijna haar trouwdag.

‘*Oh la la!* Wat zie ik hier?’ Om de hoek van het slaapvertrek klonk een hoge, melodieuze stem. ‘Een bruid maakt toch zeker niet haar eigen kant?’

‘Nee, Isabeau. Daar heb ik niet genoeg geduld voor.’

De meid liep zo snel als haar omvang het toeliet om het hemelbed heen en hield een paar geborduurde kousen in haar hand. ‘U bent al de hele voormiddag bezig en u bent vast vergeten dat het bijna tijd is om thee te drinken met de gravin. Ik weet zeker dat Lady Charlotte het met u wil hebben over uw verlovingsbal.

Er gaan zelfs geruchten dat Lord en Lady Amberly zullen komen.'

Elisabeth moest bijna glimlachen om de gewoonte van haar meid, om te pronken met de titels van haar werkgevers. Als eenvoudige hugenoot was Isabeau nog net zo ondersteboven van de adel als de eerste dag dat ze voet aan wal zette in Virginia.

Elisabeth legde haar kankussen weg en keek toe terwijl haar dienstmeid twee middagjurken uit de kledingkast haalde.

'Bent u in de stemming voor de gele of voor de blauwe japon?'

'De gele,' zei ze. Geel was de favoriete kleur van Lady Charlotte en Elisabeth wilde haar graag plezieren. Daar stond tegenover dat de tafel van het Governor's Palace rond theetijd zo overladen was met heerlijkheden dat die vast net zo goed was als die van de Britse koning.

Na een blik op het kleine horloge dat op het lijfje van haar jurk gespeld was, stond Elisabeth op uit haar stoel, zodat Isabeau haar kon uitkleden en weer opnieuw aankleden.

't Is zo'n heerlijke dag dat de gravin vast door de tuin wil lopen. Denkt u dat haar meisjes ook in de buurt zullen zijn?'

'Dat hoop ik wel. Frisse lucht en beweging zijn goed voor hen, hoewel hun vader hen de laatste tijd vaak binnenhoudt.'

Isabeau keek haar bezorgd aan. 'Vanwege de onrust, bedoelt u?'

Elisabeth probeerde daar niet aan te denken. 'Volgens Lady Charlotte zou de zon hun huidskleur bederven. En ze heeft gelijk, weet je. Kijk maar naar mij!' Hoewel de sproetjes op de brug van haar neus en haar jukbeenderen vaag waren, gaven ze haar huid een onregelmatigheid die zelfs met een dikke laag poeder niet weg te werken viel. Het was haar straf voor het meenemen van haar handwerk naar het rustige hoekje in de tuin waar ze zo dol op was, en waar ze altijd zonder hoed ging zitten.

'U bent *très belle*, zelfs met sproetjes,' zei Isabeau, die Elisabeths korset nog een beetje strakker dichttrok. 'En u hebt de knapste huwelijkskandidaat in de hele kolonie van Virginia gestrikt, of niet soms?'

'Een van de knapste.' Elisabeth slikte de rest van haar woorden in; ze wilde niet te veel over dat onderwerp zeggen. Je kon veel zeggen over haar verloofde, Miles Cullen Roth, maar hij was niet

uit hetzelfde hout gesneden als zijn streekgenoten William Drew, George Rogers Clark en Edmund Randolph.

Isabeau ging fluisterend verder: ‘Maar ik vraag me af hoe het met de liefde zit.’

Elisabeth wierp een blik op de slaapkamerdeur die op een kier stond. Volgens haar vader gaf ze de bedienden te veel ruimte om te praten, maar eerlijk gezegd had ze liever rechtstreekse taal dan de overdreven beleefdheden in de salon. ‘Het huwelijk is een zakelijke aangelegenheid.’

‘Volgens uw vader dan.’ Isabeaus ongenoegen werd weerspiegeld in de frons op haar voorhoofd. ‘Ik ben een romanticus. Men trouwt uit liefde, *non?*’

‘Gaat dat zo in Frankrijk?’

‘*Oui, oui!*’ antwoordde haar meid.

Isabeau was dan wel een kamenierster, maar ze had tenminste geen vader die elke beweging voor haar bepaalde. Met dat in haar achterhoofd, kon Elisabeth alleen maar raden naar Isabeaus onderliggende gedachten. *Ik ben vrij. Vrij om te gaan en te staan na werktijd. Vrij om te trouwen met wie ik maar wil.*

En zij? Wie was Elisabeth Anne Lawson? Haar spiegelbeeld vertelde haar niet veel. Wat zou er over haar gezegd worden wanneer de geschiedenisboeken gedrukt waren en stof stonden te verzamelen?

Dat ze het geluk – of de pech – had gehad het enige kind te zijn van de luitenant-gouverneur van de kolonie Virginia, de graaf van Stirling? Dochter van een heethoofdige moeder die pen en inkt gebruikte als wapen? In het bezit van een stamboom en bruidsschat waar elke andere koloniale schone jaloers op was? Vriendin en vertrouweling van Lady Dunmore? Vrouw van Miles Cullen Roth? Vrouw van Roth Hall?

Einde verhaal.

Het scharlakenrode zegel op de brief was even herkenbaar als het handschrift. Noble Rynallt nam hem van zijn huishoudster aan

en trok zich terug in de stilte van de gelambriseerde studeerkamer op Ty Mawr. Hij nam plaats in een leren stoel, legde zijn stoffige laarzen op de brede vensterbank van het raam dat uitkeek op de James-rivier en verbrak het zegel van de brief.

Tijd is van het grootste belang. We moeten weten wie onze ware bondgenoten en wie onze vijanden zijn. Regel een manier om het bal van Lord Dunmore op 2 juni 1775 in het paleis bij te wonen. Het is tenslotte ter ere van je neef. Verzamel alle informatie die van belang kan zijn voor onze zaak.

Patrick Henry

Het was al de laatste dag van mei. Noble had weinig tijd om iets te regelen. Zijn neef zou binnenkort met Williamsburgs felbegeerde Lady Elisabeth Lawson trouwen. Hij had daar nauwelijks bij stilgestaan en had weinig zin om een officiële gelegenheid op het Governor's Palace bij te wonen, al helemaal niet ter ere van de dochter van Lord Stirling, die hem en alle Mannen van Onafhankelijkheid wantrouwde; ze hadden geen van allen een uitnodiging ontvangen. Maar het was zoals Henry zei: de bruidegom was Nobles neef. Er zou vast een uitnodiging komen, of die was over het hoofd gezien.

Noble fronste zijn wenkbrauwen en bedacht wat een ophef het zou geven als hij zijn opwachting zou maken. Lord Stirling zou waarschijnlijk een rolberoerte krijgen. In dat geval was er tenminste een belangrijke speler die de strijd voor de onafhankelijkheid van Virginia tegenhield minder. En zijn aanwezigheid op het bal zou aangeven dat hij eindelijk zijn rouwperiode afsloot.

Het ongekreukte exemplaar van de *Virginia Gazette*, dat rook naar verse inkt en krantenpapier, leek de huwelijksaankondiging van de daken te schreeuwen.

De aanstaande bruid van Miles Cullen Roth, Lady Elisabeth Lawson, een respectabele jonge en gefortuneerde Lady, zal prominent aanwezig zijn op het Governor's bal, op 2 juli 1775...

De bloemrijke opsomming bevatte gegevens over de langverwachte gebeurtenis, waaronder de kleinste details over de bruidsschat, waar zelfs Elisabeth geen weet van had. Ze legde de krant ondersteboven op de kaptafel en haar glimlach stierf weg. Een gevoelige zaak, dat zeker.

Isabeau, die de stemmingen van haar meesteres altijd snel aanvoelde, mompelde: 'De bedelaars! Ik had liever dat ze zouden schrijven dat u zo'n zonnige instelling en christelijk karakter hebt. Of dat u een schoonheid bent, met vlasblond haar, en dat u al uw tanden nog hebt, op eentje na. En die ene is nog wel een kies, dus daar zie je niets van.'

'Ze hebben gelijk: ik ben de bruid van Williamsburg,' zei Elisabeth terwijl haar meid haar jurk met ge oefende bewegingen vastmaakte. 'De inwoners kunnen over me schrijven wat ze willen. Ik ben hier tenslotte geboren en getogen en al die tijd is er voor me gezorgd.'

'Vindt u het dan niet vervelend dat ze dit soort dingen over u schrijven?' Isabeau nam haar aandachtig op. 'Het lijkt een beetje platvloers om alle details van de bruidsschat aan iedereen bekend te maken.'

'Dat is ook een beetje mal. Iedereen weet al wat iedereen waard is in Williamsburg. Het is niet nodig dat nog eens uit te kauwen.'

'Zeg dat maar tegen uw geliefde vader,' antwoordde Isabeau met een opgetrokken wenkbrauw. 'Hij heeft vanmorgen een loopjongen een heleboel exemplaren van de *Gazette* laten uitdelen op het marktplein.'

Dat verbaasde Elisabeth niets en ze zweeg. Haar zijden rok ruiste toen ze zich omdraaide en haar arm uitstak naar Isabeau, zodat zij de mouw vol linten goed kon doen. Onder hen klonk het gedempte geluid van paardenhoeven op de keien.

‘Uw aanstaande? Op tijd? En in zulk stormachtig weer?’ Isabeau keek met verbazing in haar jadekleurige ogen op naar haar meesteres.

Elisabeth draaide zich om naar een open raam om te luisteren, maar hoorde nu alleen nog het zachte geruis van de regen. ‘Meneer Roth heeft beloofd te komen en dat is het enige wat telt. Hij heeft niet gezegd wanneer.’

‘Wanneer hebt u hem voor het laatst gezien?’

‘In april,’ gaf Elisabeth onwillig toe en ze vroeg zich af waarom Isabeau haar die vraag stelde. Aangezien haar meid dag en nacht aan haar zijde was, wist ze dat namelijk heel goed. De donkere blik van Isabeau herinnerde haar eraan dat Miles, ondanks zijn aanzien in Williamsburg, niet geliefd was. Elisabeth zocht nog een ander excuus. ‘In zijn brieven schreef hij dat hij druk bezig is geweest om Roth Hall voor ons in orde te maken.’

Ze voelde zich onbehaaglijk bij het horen van haar eigen woorden, want in de afgelopen zes maanden had hij maar twee keer geschreven. In plaats daarvan stuurde hij onnodige, extravagante cadeaus. Gouden oorbellen in de vorm van een hoefijzer. Een flessengroene rij-jurk. Ananassen, citroenen en limoenen uit de orangerie op zijn landgoed. Een rijtuig dat in Londen gebouwd was. Zo veel cadeaus dat ze de tel al snel was kwijtgeraakt. En niet een ervan had Isabeaus lage dunk van hem opgevijseld.

Zijn gulheid gaf Elisabeth geen goed voor gevoel. Ze wilde zijn cadeaus niet, maar zijn aanwezigheid. Als hij net zo was als haar vaak afwezige vader... Het was niet moeilijk om helder te krijgen waar ze nu echt op hoopte. Een gelukkig thuis. Een compleet gezin.

‘Uw kapsel is *magnifique*, non?’ zei Isabeau tevreden terwijl ze een handspiegel tevoorschijn haalde zodat Elisabeth beter kon zien hoe de prachtige krullen van de pruik, die bepoederd was met een dure tint lichtroze, op haar schouders vielen. Twee struisvogelveren in een donkerdere kleur roze staken in de buurt van haar rechteroor uit het kapsel.

‘Ik weet het niet.’ Elisabeth trok de spelden die de pruik op zijn plaats hielden los, waardoor de kunstig geplaatste veren los-

raakten. ‘Poeder raakt uit de mode. Vanavond ga ik met de tijd mee.’

Haar meid fronste haar wenkbrauwen, maar nam de pruik en zette hem op een standaard. Isabeau ving een glimp van zichzelf op in de spiegel en streek een zilveren streng uit haar eigen git-zwarte haar op zijn plek onder haar kapje. Ze was op middelbare leeftijd nog steeds een aantrekkelijke vrouw en net zo donker als Elisabeth blond was.

‘We moeten opschieten, ja? Maar eerst...’ Isabeau pakte de struisvogelveren en maakte ze vast in Elisabeths haar. Ondertussen wierp haar meesteres een blik op het horloge dat met de wijzerplaat naar boven op haar kaptafel lag.

Te laat.

Miles kwam altijd en eeuwig te laat, terwijl zij graag op tijd kwam. Ze legde de handspiegel neer en vocht tegen haar frustratie. ‘Ik vraag me af wat mama vanavond doet.’

De genegenheid sprak uit Isabeaus ogen toen ze opkeek. ‘Uw *mère* komt weer terug, zodra al dit gedoe met thee en belasting is overgewaaid, non?’

Daar had Elisabeth geen antwoord op. Haar moeder was maanden geleden met een zeilschip naar Engeland – Bath – vertrokken. Er kwam geen eind aan dat gepraat over thee en belastingen.

Er werd zacht op de deur geklopt, waarna de gedempte stem van een ander dienstmeisje klonk. ‘Er is een heer die u wil spreken, mevrouw, in de salon.’

Een heer? Niet haar aanstaande? Ze glimlachte wrang. De bedienden herinnerden zich Miles vast niet meer.

Ze kreeg het warm en daarna koud. Miles’ bezoeken waren zo zeldzaam dat hij elke keer dat ze elkaar zagen een vreemde voor haar leek. Daardoor waren ze dan bijna een uur bezig om opnieuw kennis met elkaar te maken. Vanavond zou daarop geen uitzondering vormen. Misschien dat ze de verloren tijd in het rijtuig konden inhalen.

Isabeau leidde haar naar de kruk voor haar kaptafel. Behendig maakte ze een parelsnoer vast om Elisabeths hals. Het ritueel was geruststellend. Bekend. Elisabeth koos een glazen flesje uit, trok

de stop eruit en werd overspoeld door de geur van het nieuwste reukwater uit Londen.

Weer keek Elisabeth met een groeiend gevoel van onbehagen naar haar spiegelbeeld.

Alles leek nieuw vanavond. Haar geur. Haar schoenen. Haar korset. Haar jurk. Ze had niet eerder een dergelijke jurk gedragen, of zich zo bloot gevoeld. Hoewel het crèmekleurige kant rijkelijk over haar blote schouders viel, kon je het décolleté zondermeer gewaagd noemen. De jurk was gemaakt van glanzende, oudroze zijde en liet haar rondingen voordelig uitkomen. De naaister had zichzelf dit keer overtroffen; het kledingstuk zou zelfs koningin Charlotte niet misstaan.

Ze liep naar de deur en probeerde zich schrap te zetten voor wat er komen zou.

‘Het is niet beleefd om bezoek te laten wachten.’ Isabeau rolde met haar ogen toen ze dat zei.

‘Ik wilde dat meneer Roth dat soort dingen zei.’

Isabeau volgde haar de kamer uit, een schaars verlichte gang door naar een overloop met een erkerraam en een gestoffeerd bankje. De fluwelen duisternis achter het glanzende glas was bespat met regen, niet versierd met sterren, en de warme lucht was vochtig. Dit was de plaats waar ze vaak contact zocht met God. Isabeau wachtte op haar terwijl zij haar hoofd even boog voordat ze doorliep.

Vervolgens daalden ze de lange wenteltrap af. Isabeau haalde nog een los draadje weg en trok een plooi van de *robe* recht voordat ze bij de zitkamer aankwamen, waarvan het opzichtige goud en scharlakenrood zelfs bij kaarslicht overweldigend en beklemmend was. De kleuren deden Elisabeth denken aan de rode jassen van Britse soldaten. Ze stapte de kamer binnen en Isabeau trok zich terug. Elisabeth richtte haar blik op de marmeren schouw waar ze Miles Roth verwachtte.

‘Lady Elisabeth.’

Ze draaide zich met een ruk om, haar rok zwierde mee en ook haar hoofd tolde. Lieve help, wat zat haar korset strak. En ze had die middag maar weinig gegeten.

Achter haar stond een man, wiens gelaat in de schaduwen gehuld was. Ze stak een hand uit om haar balans te hervinden, maar miste de benodigde stoeleuning met vijf centimeter. In plaats daarvan voelde ze de mouw van een jas.

De heer keek op haar neer en zij keek naar hem op. Zijn donkere hoofd bevond zich net onder de wolkenflarden die met olieverf op het blauwe plafond waren geschilderd. Wie het ook was, het was niet Miles. Miles was maar vijf centimeter langer dan zij.

‘Meneer...’

‘Rynallt. Noble Rynallt van Ty Mawr.’

Wat? De herinnering schoot haar snel weer te binnen. Noble Rynallt was een verre neef van Miles. Zo ver dat ze geen idee had hoe hun band er precies uitzag. Snel haalde ze zich het weinige wat ze van hem wist voor de geest. Door en door Welsh. Heer van een groot landgoed aan de James-rivier. Pasgeleden zijn zus verloren. Een jurist die volksvertegenwoordiger was geworden. De familie Rynallt stond bekend om haar paarden, toch? Paardenrennen? De beste paarden van Virginia, of misschien wel van de hele kolonie.

Er was maar een ding dat ze zeker wist: Noble Rynallt was hier, omdat Miles dat niet was.

Verbazing verzachtte tot berusting. Ze maakte een kleine reverence. ‘Meneer Rynallt, wat een onverwacht genoegen.’

‘Misschien meer een verrassing.’

Ze aarzelde. Hij was tenminste eerlijk. ‘Is meneer Roth...’

‘Opgehouden.’ Hij slaagde erin meelevend en verontschuldigend te kijken.

Ze probeerde niet te laten merken dat haar zintuigen overspoeld werden met indrukken. Veel spieren, keperstof en sandelhout. Zijn pak was bijzonder fijn gesneden, donker, op het diepblauwe vest – dat met een minimale hoeveelheid zilverdraad was geborduurd – en een crèmekleurige halsdoek na. De kleur van zijn ogen ontging haar en de rest van zijn uiterlijk wilde niet bekijken, omdat ze bleef stilstaan bij het woord ‘opgehouden’.

Ontstemd vond ze uiteindelijk haar steun bij de stoel.

‘Hij heeft me gevraagd om uw begeleider te zijn, totdat hij aankomt.’ Hij ging op verzoenende toon verder: ‘Als u mij dat toestaat.’

Hij had het fatsoen om een beetje beschaamd te klinken, en zo hoorde het ook. Dit was tenslotte haar verlovingsbal dat door Lord Dunmore werd gegeven op het Governor’s Palace, waarop de crème de la crème van Williamsburg aanwezig was. En zij ging daar niet met haar aanstaande naartoe, maar met een... vreemde.

Nee, het was erger dan dat. Veel erger. Maar haar goede opvoeding stond haar niet toe haar manieren te vergeten. Ze dwong zichzelf te glimlachen. ‘Hartelijk dank voor uw vriendelijkheid. Zal mijn aanstaande lang opgehouden zijn?’

‘Niet lang, naar ik hoop,’ antwoordde hij en bood haar zijn arm aan.

Wie Noble Rynallt ook was, zijn beleefde voorkomen communiceerde dat hij alles onder controle had. Toch stelde haar dat niet op haar gemak.

‘Toen ik hier aankwam, zag ik dat uw rijtuig stond te wachten,’ zei hij toen hij haar naar buiten begeleidde, langs de butler naar de opstapplaats. ‘Ik rijd op mijn paard met u mee.’

Achter hen in de hal sloeg de staande klok een keer te veel. Het bal was begonnen. En Lord Dunmore had een hekel aan laatkomers.

Ze zouden op zijn best modieus te laat zijn.

2

Ze reden door de lange, met plassen bezaaide Palace Street, langs bomen en rijtjeshuizen waar kaarslicht achter de ramen twinkelde. Nobles blik werd getrokken door de grote lantaarn die brandde boven op het platte dak met de balustrade, aan het eind van de welig met gras begroeide oprijlaan. Allerlei soorten voermiddelen hielden stil bij de villa van de gouverneur, maar geen ervan was zo verfijnd als de koets waar hij naast reed. Het rijtuig had een romige crèmekleur en op de panelen waren tafereelen van de vier seizoenen geschilderd, en daarmee trok het de aandacht. Noble had nergens in de koloniën iets gezien wat eraan kon tippen.

Miles Roth had veel tekortkomingen, maar hij had onmiskenbaar een goede smaak. Een dure smaak. De constructie, die Duitse stalen veren bevatte, slingerde nauwelijks terwijl de koets soepel noordwaarts reed. Hoe teleurgesteld Elisabeth Lawson ook was omdat haar begeleider niet op tijd was komen opdagen, het rijtuig zou niet bijdragen aan haar ongemak. Hoewel de gordijntjes gesloten waren en hij niets kon horen boven het staccato gekletter van de paardenhoeven uit, kon hij zich levendig voorstellen wat zich in de koets afspeelde. De dienstmeid van Elisabeth had hem met net zo veel ongenoegen aangekeken toen ze hem zag als de Lady verbaasd had gekeken.

Hij ging in zijn stijgbeugels staan en keek achterom in de richting van de Raleigh Tavern. Daar zou hij naartoe gaan, zodra hij zich met goed fatsoen uit de voeten kon maken. Op dit moment drukte het duister van de vochtige avond zwaar op hem. Hij gaf de voorkeur aan de prille ochtend, als de zon opkwam aan

de horizon en haar zachte licht op de winkelpuilen, de zadeldaken en de geurige tuinen van Williamsburg liet schijnen. Het donker maakte hem bewust van wat hij had verloren. Zelfs deze avond voelde een beetje melancholisch, hij was boordevol onwelkome verplichtingen en de sfeer was bedrukt.

Om de zware gevoelens op afstand te houden nam hij nog eens door wat hij wist van de jonge vrouw in de koets, met wie hij een gesprek op gang moest houden.

Elisabeth Lawson was knap, had een lelieblanke huid, en ze had op een elegante manier op het laatkomen van haar verloofde gereageerd. Ze had waarschijnlijk al veel kunnen oefenen. Hoewel het de eerste keer was dat Noble als haar begeleider optrad, was het in de stad algemeen bekend dat Miles Roth al een groot aantal anderen onder druk had gezet om hem dezelfde gunst te bewijzen. Ze graptten dat hij andere mannen in zijn plaats stuurde omdat hij hoopte dat ze voor een van hen zou vallen. Nou, voor deze ene keer zou hij zo gek zijn en het bal op Henry's verzoek bijwonen. Hij kon niet ontkennen dat de tongen loskwamen als de drank rijkelijk vloeide en dat de patriotten daar veel voordeel bij konden hebben. Maar het was de laatste keer dat hij zo'n gevaarlijke taak op zich zou nemen.

Sinds hij zijn kamer in het Raleigh had verlaten had hij schietgedbedjes gedaan dat Lady Elisabeth geen verdere vragen zou stellen over de werkelijke reden van Miles Roth' oponthoud. Noble zou niet liegen. 'Opgehouden' leek de veiligste term, hoewel 'makkelijk toegegeven aan zijn eigen genoegens' nauwkeuriger was. Met de dobbelstenen in de hand leek Miles het levende voorbeeld van het motto dat in vergulde letters boven de schoorsteenmantel van de Apollozaal van de taveerne hing: *Hilaritas sapientiae et bonae vitae proles*, plezier is het kind van wijsheid en het goede leven.

Hij twijfelde er niet aan dat Patrick Henry erin zou slagen Miles te bedwelmen met tabbier en sterke drank. Maar vanavond was niet zomaar een avond. Zijn eigenzinnige neef liet een gewillige vrouw op zich wachten, waarmee hij ongetwijfeld het ongenoegen van zowel gouverneur Dunmore als de invloedrijke

vader van Elisabeth over zich afriep. Noble voelde zichzelf ook niet op zijn gemak. Na maandenlang het sociale leven te hebben gemeden, had hij zijn rouwkleding afgelegd en stond hij op het punt een bal bij te wonen waar hij net zo weinig naar verlangde als naar de krabsoep van vorige week. Hij verlangde naar de rust van Ty Mawr, verderop aan Quarterpath Road. Het schelle gelach en het harde gepraat dat opklonk uit het Governor's Palace bedierf de prachtige avond. Soms was Williamsburg een puist die nodig doorgeprikt moest worden.

Elisabeth ging verzitten op het fluwelen kussen van het bankje in het rijtuig, dankbaar dat de volledige duisternis haar gespannen trekken verborg. Maar ze wist dat Isabeau haar innerlijke onrust aanvoelde, net zo duidelijk als zij die van haar meid voelde. Hij tolde door de verstikkende lucht tussen hen in.

‘Uw roze veren zijn in de war geraakt, *non?*’ mompelde Isabeau op verontruste toon in rap Frans. ‘Uw aanstaande zou zich moeten schamen! Te laat komen op zijn verlovingsbal!’

‘Ik zat niet aan Miles Roth te denken,’ bekende Elisabeth, ‘maar aan hém.’

‘*Monsieur* Rynallt? Oui, oui, hij heeft eindelijk zijn rouwperiode afgesloten.’

‘Blijkbaar,’ antwoordde Elisabeth droog.

Het was warm in de beslotenheid van de koets en Isabeaus waaier ruiste. ‘Veel *belles* op het bal zullen glimlachen, zelfs als jij dat niet doet. Ik wilde maar dat hij er niet zo uitzag als een schurk.’

‘Een schurk?’ Elisabeth tuurde door het duister naar haar dienstmeid. ‘Zo zou ik hem niet beschrijven.’

‘Non?’ Isabeaus stem sloeg over. Ze wrong nog net niet in haar handen. ‘Hij is een – hoe noem je dat? Een schelm? Een schavuit? Getaand als een boekanier met zijn donkere trekken. Volgens sommigen heeft hij meer zigeunerbloed dan dat hij Welsh is.’

‘Hoe komt het dat je zo veel van hem weet?’ Het leek een domme vraag. Isabeau kende bijna iedereen in en rond Williamsburg. Ze stelde er een eer in om op de hoogte te zijn.

‘In de stad doen een hoop kletspraatjes de ronde.’

‘Weet je dan niets goeds over hem te zeggen?’

‘*Oui, oui!*’ Isabeau kneep een ogenblik nadenkend haar lippen samen. ‘De gastvrijheid van Ty Mawr is wijd en zijd bekend. Niemand die daar komt bedelen wordt weggestuurd. En dat niet alleen, volgens de serveersters in het Raleigh is monsieur Rynallt de beste vaste klant die ze hebben, omdat hij zulke grote fooien geeft.’

Elisabeth klikte haar waaier open en bracht de veel te warme lucht in beweging. ‘Ik heb geen belangstelling voor zijn goede daden, maar voor zijn politieke standpunt.’

‘Zijn politieke standpunt?’ Isabeaus stem verviel tot een ontstemd gefluister. ‘U bedoelt dat hij bij de Mannen van Onafhankelijkheid hoort?’

De woorden ‘Mannen van Onafhankelijkheid’, door haar vader vaak uitgesproken als een vloek, kwamen nu als een donderslag bij Elisabeth terug. Tegelijkertijd vocht een herinnering die net zo onheilspellend was zich een weg naar haar bewustzijn. ‘Hij is ook een dissident en komt niet meer in de kerk.’

‘Niet in jouw kerk, non? Hij is een pi... pe...’

‘Presbyteriaan?’ Daar wist ze net zo weinig van als Isabeau. Volgens haar vader was er maar één ware kerk, de anglicaanse kerk. Ze wuifde sneller met haar waaier. ‘Misschien had ik zijn begeleiding moeten afwijzen. Maar het kwam zo onverwacht.’

‘O, *la vache!*’ Isabeaus stem werd luider. ‘Ik heb er geen woorden voor! Denk er maar eens over na, mevrouw. U komt niet binnen aan de arm van uw aanstaande, meneer Roth, maar aan die van een... een...’

‘Een kerkschuwe radicaal, die zich sterk maakt voor de onafhankelijkheid,’ zei Elisabeth, maar voegde er vervolgens aan toe: ‘Daar vind je er tegenwoordig heel veel van in Williamsburg.’

‘Uw vader – hij zal woedend zijn, non?’

Elisabeth zweeg even en een zweem vermaak kwam op. ‘Maar ik denk dat mijn moeder er wel om zou kunnen lachen.’

‘Oui. Maar uw geliefde mère is er niet.’

Elisabeth haalde diep adem om te kalmeren. ‘Ik zou kunnen zeggen dat ik ziek ben, maar dit bal is al maanden geleden gepland. Lady Charlotte neemt de rol van mijn moeder waar. Haar dochters zullen mijn bruidsmisjes worden...’

Het rijtuig kwam rustig tot stilstand en de rest van de woorden werd niet uitgesproken.

Ondanks de regen heerste er een vrolijke drukte bij de ingang van het Palace en de vochtige lucht was gevuld met geuren uit de keuken. Elisabeth kon het lieflijke geluid van violen horen. De opwinding die door de zware zomerlucht golfde was onmiskenbaar, zelfs al was het niet haar opwinding. Voordat ze haar voet op de eerste tree van het rijtuig zette, besloot Elisabeth haar rol te spelen om haar toekomst veilig te stellen, los van haar gevoelens.

Nobles gebeden voor een onopgemerkte aankomst bij de festiviteiten van het paleis werden verhoord. Juist op het moment dat Lady Elisabeth en hij de met bloemen bezaaide ingang binnentraden, viel een dame aan de andere kant van de balzaal flauw. Diverse in livrei gestoken bedienden schoten haar te hulp en alle ogen waren gericht op de onwel geworden Lady Grey. Noble nam Elisabeth gewoon bij de elleboog mee naar het midden van de groep met goud en edelstenen omhangen gasten en toen het eerste menuet ingezet werd, begaven ze zich met de andere dansers op de dansvloer alsof ze er al de hele tijd waren.

Ze keek met haar intelligente ogen onderzoekend naar hem op en een opgeluchte roze bloesem verscheen op haar gepoederde gezicht, alsof hij – durfde hij dat te denken? – een of andere held was. Toen ze van hem wegkeek, volgden zijn ogen de verfijnde ronding van haar gezicht en nam hij elk detail in zich op. Een kuiltje in haar linkerwang, zelfs zichtbaar als ze niet glimlachte. Donkere wenkbrauwen. Arendsneus. Opmerkelijk blauwe ogen. Gladde, bleke schouders die slechts gedeeltelijk bedekt werden door een rijk geborduurde jurk die het licht van alle kaarsen leek te vangen.

Ze zag er nauwelijks gekwetst uit, maar dat was ze wel. Niet alleen door haar horkerige verloofde, maar ook door hem en zijn weinig eerbare bedoelingen om haar naar dit bal te vergezellen. Naast haar voelde hij zich allesbehalve galant; hij gebruikte haar tenslotte voor politieke doeleinden, hoe nobel die ook waren.

Hoewel hij het gevoel had jarenlang niet gedanst te hebben, maakte zij het hem gemakkelijk het weer op te pikken. Een vergeten herinnering borrelde op. Lady Elisabeth was dezelfde vrouw die hij pasgeleden samen met de dochters van Lord Dunmore in de vorstelijke tuinen een poging had zien wagen zich de pasjes van een ingewikkelde country dance eigen te maken. Haar lach was hem bijgebleven, niet hoog en kirrend zoals hij verwacht had, maar diep en rijk als het geluid van een cello. De dansmeester, die na een bespreking op het Palace samen met zijn medevolksvertegenwoordigers was langsgelopen en even was blijven kijken, had het niet kunnen waarderen.

Haar ogen waren niet langer op hem gericht, maar zochten gespannen de zaal af. Ze keek uiteraard uit naar Miles Roth en hij voelde zich vreemd genoeg teleurgesteld. Zijn neef verdiende het flink op zijn falie te krijgen voor zijn onberekenbare gedrag. Was Miles maar uit steviger hout gesneden, immuun voor de listen van Henry. Maar patriotten als Henry en hij waren voor het bereiken van hun doelen afhankelijk van de zwakheden van Miles. Toch zat zijn eigen aandeel in dit sluwe plannetje Noble niet lekker.

Hij werd zich er plotseling van bewust dat vele ogen op hen gericht waren, om een heleboel redenen. Zonder dat ze het zo afgesproken of erover nagedacht hadden, waren zij twee de enigen in de zaal zonder pruik of laag poeder. En haar prachtige jurk met een waterval van kant stak perfect af tegen de donkere geribbelde zijde van zijn pak. Op dit moment veroorzaakten ze daarmee bijna net zo veel ophef als de afwezigheid van Miles en zijn eigen, onaangekondigde eind aan zijn rouwperiode.

Tegen de tijd dat Miles eindelijk binnenkwam, zwommen de glanzende ijssculpturen rond in hun kristallen punchglazen en was het glazuur van gesponnen suiker op de enorme gelaagde

taart zoetjesaan gesmolten. Eén blik op hem en Noble zag dat iemand de dobbelstenen uit Miles' hand had moeten wringen om hem hierheen te krijgen. In zijn gele satijnen pak zag hij eruit als een enorme honingbij, hij had een portvlek op zijn vest en zijn halsdoek zat scheef. Noble ervoer een pijnlijke plaatsvervangende schaamte voor Elisabeth.

Zoals het hem betaamde, begeleidde hij haar langs de drukke wanden van de balzaal naar Miles' zijde. Het viel hem op hoe vreselijk slecht ze bij elkaar pasten. Zij, zo puur en zachtaardig, en zijn neef, verlopen en half dronken.

Het leek een akelige voorspelling van hun toekomst.

Voordat Elisabeth de kans had om aan haar manieren te denken en hem te bedanken, keerde Noble Rynallt hun de rug toe en begaf zich naar het groepje heren bij een open raam. Hij glipte tussen de transpirerende mensenmassa door – wat geen geringe prestatie was, gezien het gedrang van de driehonderd aanwezigen. Ze zag hem met een mengeling van opluchting en spijt gaan.

Nadat hij verdwenen was, kwam haar vader al snel bij haar staan; hij keek op haar neer. Op het eerste gezicht leek hij onaan gedaan, maar zij wist wel beter. 'Ik dacht dat je hier al veel eerder zou zijn.'

Zijn strenge woorden waren aan haar gericht, niet aan haar aanstaande, alsof zij op de een of andere manier schuld had aan de verlate aankomst van Miles en die van zichzelf.

'Mijn excuses, heer.' Miles trok zijn halsdoek recht en zijn blik zwierf door de veel te warme zaal. 'Ik was opgehouden.'

Miles had tenminste het lef om het voor haar op te nemen. Ondanks zijn tekortkomingen was hij een van de weinige mannen die niet kroop voor haar vader. Hij was, in alle omstandigheden, zonder terughoudendheid... Miles.

Elisabeth keek onthutst naar de dieppaarse vlek op zijn borst, in de tint van Noble Rynallts onberispelijke pak. Ze ging voor Miles staan en stak haar in handschoen gestoken hand uit om het

jasje van zijn pak met de metalen knoop te sluiten en zo de aanstootgevende vlek te bedekken.

Er klonk een spoortje genegenheid door in zijn stem. ‘Ach, mylady, u zorgt altijd goed voor me.’

Ze verzachtte door die onverwachte woorden. Omdat ze zich bewust was van haar vaders kritische blikken onderdrukte ze de neiging om een streng blond haar die onder Miles’ pruik uit piepte op zijn plek te strijken. Echt, geel stond hem niet. Daarin zag hij er verlopen uit, als een mislukkeling. Had hij geen kame-nier? Wanneer ze eenmaal getrouwd waren, zou ze ervoor zorgen dat zijn kledingkast met geschikte kleuren gevuld werd.

‘Misschien moeten we gaan dansen,’ mompelde hij uiteinde-lijk, met een blik op de mensenmassa.

Haar vader keek toe terwijl een levendige Schotse melodie werd ingezet, een groot contrast met het rustige menuet van even daarvoor.

Eenmaal in de armen van Miles werd ze overspoeld door de geuren van zweet, snuiftabak en sterke drank. Hij bewoog wat ongecontroleerd, zijn ledematen een beetje te losjes door een overdaad aan port.

Ondanks het gedruis van rondwervelende, zwierende dansers bleef het gezicht van Noble Rynallt onverstoort. Hij stond bij de deuren naar de eetzaal en hij leek op een van de schilderijen die aan de rijkversierde wanden hingen. Gesloten, waakzaam, ernstig.

Lady Charlotte stond niet ver bij hem vandaan. Haar karmo-zijnrode zijden jurk vormde een vurig contrast met de ijsblauwe tafzijde van de jurk van haar oudste dochter. Als ze ontstemd was over de aanwezigheid van een van de Mannen van Onafhanke-lijkheid, dan liet ze dat niet blijken. Dat Lady Charlotte vriende-lijk naar Elisabeth glimlachte was het belangrijkste.

En haar verloofde? Hij keek verveeld en geïrriteerd. En dat op het bal dat ter ere van hem gegeven werd.

O, Miles, je geniet hier helemaal niet van.

De moed zonk haar in de schoenen. De afkeuring van haar vader, het totale gebrek aan belangstelling van Miles en haar eigen

onvermogen om van de feestelijkheden te genieten doofden elk vonkje vreugde. 'Zonnig,' zo noemden de mensen in Williamsburg haar soms, omdat ze zo'n opgeruimd karakter had.

Vanavond voelde ze zichzelf niet langer zonnig.